

жество, тържеството на военачалниците си, макаръ отъ тукъ Плѣвненъ и да отстоеше на нѣколко само разкрача, Царьтъ не тръгна за тамъ, а се завърна въ Пордимъ. За своето пѣкъ боево удовлетворение и за личното Си самолюбие Той намѣри за прѣдостатъчно — да покачи на сабята си простъ офицерски темлякъ. По рѣдко нарушавания обичай, часа къмъ 6 царьтъ си бѣше вече въ Пордимъ. Събралото се въ Пордимъ население обезумѣ отъ радостъ, Го посрѣщна съ бурни възклицания. Царьтъ бѣше веселъ, но спокоенъ. Нищо не нарушаваше установения редъ.

Въ сѣщия день вечерьта Царьтъ отъ с. Пордимъ изпрати слѣдната телеграма на Царицата Мария: „Ура! Пълна побѣда, Османъ-Паша се опита тая заранъ да си пробие пѣтъ прѣзъ нашитѣ линии по посока къмъ Видинъ, но биде отхвърленъ отъ зав-

По такъвъ начинъ, той не изгубилъ ни една минута и въ двѣ недѣли създаде такава силна отбранителна линия, щото съюзниците не се рѣшили на откритъ щурмъ и били принудени да се обърнатъ къмъ по-бавенъ способъ за атакуване на Севастополъ т. е. къмъ обсада.

Първитѣ обсадни работи били открити на 28-й септемврий. Послѣ, въ врѣме на геройската отбрана на Севастополъ, която, както е извѣстно, се продължава до 27-й августъ 1855 година, Тотлебенъ билъ главенъ началникъ на всичкитѣ отбранителни дѣла. Всѣкой день той издигналъ нови прѣпятствия на неприятеля, бързо усиливалъ артилерийското въоръжение; противъ настѣпването на неприятеля поставялъ цѣло множество контръ-апроши и освѣнъ това прѣдъ нѣкои мѣста се водѣла тежка и малко успѣшна зарадъ неприятеля подземна война. Името на Тотлебена тогава летѣло изъ цѣла Россия, а Императоръ Николай го наградилъ по заслугитѣ. На 8-й юний, близо до батареята Жерве, славниятъ генералъ, който неуморимо нагледваше всичкитѣ работи, билъ раненъ съ